4

דאי לאו דא"ר יסודה דהכמוב הלאן בלידה הייט דלא סוה דרשיטן מיניה הך מלחא לאסור הנקבות ומיהו להך מלחא דבתר אימיה שדים ליה כזה דרשים ליה וכגון אם נשא נחינה וק"ל : בפרש"י בר"ה להם הלך אחר פסולן כו' כגון מלרי שכשא ישראלית כו' עכ"ל אבל במלרי שנשה מנרית הין אנו הולכין החר הפסול לרבה בר בר חנה ולרב דימי לקמן וכן פרש" בפרק האומר להם הלך אחר פסולן היונו לענין ישראל שמאם מלירו אי מקשן הן מני שבאלית כיל אבל לענין מצרית לא מנומר האי להם מידי דהא בתרוייהו להם קריתא ש"ל עכ"ל: "צ"ב בד"ם אבל לענין מצרית לא מנומר האי להם מידי דהא בתרוייהו להם קריתא ש"ל עכ"ל: "צ"ב בד"ר דמ"יותי את הבני התושבים ט' ממסהברא כי מעטינהו קרא היכא דאביו כנעני עכ"ל פ"ל דלבריו משום דמ"יות את הבלל או מגרים כו' לא משמע אלא דאמו ממקים אחר ובין דאביו כנעני ובין דאביו נמי משאר אימוה משמע מש"ה היצרך לפרש דמסתברא כי מעטינהו קרא דוקא היכא דאיכה כנעני ודו"ק : גפז' א"ל מי יתן לי דור ג' ואטהרט ט' והא אס הנן דממזרין אסורין כי צ"ע השתה דלא ידע אכתי לפלוגי בין ידיע ללא ידיע מגופיה דקרא ה"ל לאקשויי דכחיב לא יבא ממזר בקהל ה' גם דור עשירי והיאך קבעי לטהר דור ג' ויש ליישב משום דבקרא איט מפורש נקבה כדבעי לעיל דואג למימר ממזר ולא ממזרת מש"ה ניחא ליה לאתויי מתני' דמיירי נמי בנקבות בסיפה ואנקבות שהלו לר"ה וק"ל :

הגנעונים נפטד עבודת הי ניפנ מהם בהריגת שג פיי הההים וכך מתרו שפיר חין נט בקף כי תכב של לו דב בדול מתרו שהיה בדול והוא פטין דהיו תקבליון או גרים בדתחיק אמ"ל. דדל היו מקבליון או גרים בדתחיק המ"ל בדל היו מקבליון בנים בימי דוד ושלמה אלו גרים ודאר למ"ש מהחונו ולא לבלתן תלכים שהיו מגניים על ידי קידום ש"ש בפרהסיא דע"ב נפנשו גם בני מלכים פ"י שלא הטועו את הגרים מלחות ב"אשר תשפעו שם מכלו כו" לפי ששעו בינוי דתשפעו פעלו קאי על הקב"ה אכל וי"ו דתשפעו סוא אשר התפעו שם לה אשר משפט שם פטנו כו' . נפי פשוטו כינוי דמתפתו פענו קהי שנ הקבים הנג ויד דמתפתו המי מיותר דב"ע האשר משפט של האדם שם מכר גם פענו ומ"כ דר ממו בינוי המשפט של האדם שם מכר גם פעלו זכותו: אמר דוד שאול נפקן כו' ולא דככים הגדון דבמקום משפט של האדם שם הכר גם פעלו זכותו: אמר דוד שאול נפקן כו' ולא דככים למספרים כי' ' אבינ דסטום של רעב גא גם בשביל שלא נספר כהלכם מ"מ אמר דוד דדבר זה א"ל למקן ממש כיון דלא דרכים למספרים אמר י"ב הדשים אלא משבם ומינים אפשר למקן נקרינסו ט' :

דף עם מוס' בד"ה ונהינים דוד גזר סי ושד ים לפרם דהכי פריך משה נזר עליהן עבדות יולא עבדות ממש כו' עכ"ל כן הוא בקלת נוסחאות בתום' וכל"ל וכן הוא בתום' במים' במים' במים ללי נערות דלא עבדות ממש גזרו עליהם דאם לא כן לא יתיישב החוא דהבא על הנתינה ים לה קנם והחית דחרורי ונתיני מותרים לבת זה בזה והוצרכו להך פירושת דלפי' קמת שכתבו לפ"ה דדוד לא גזר אלא התנות קשיא דהיאך קאמר דבימי רבי באו להתיר נתינים האאין ב"ד מבטל דברי ב"ד אחר ועוד מאי קאמר חלק מזבח מי יחיר דהא מזמן שבהמ"ק איט קיים לא היה כלל עליהן שעבוד וע"כ כתבו לזה הפי' וניחא השתא הא דקאמר בימי רבי דלפי' קמא איט ניהא כמ"ם: בא"ד דבכל דוכתא איירי נמי בנירות גבי קנס כו' עכ"ל קאי נמי על דברי ר"ת וכן הוא בתום' ר"פ אלו נערות דאמה שכתב ר"ת דמסיק רבא דבנירות אית להו חתנות כתבו דכל היכא דחשיב נתינה איירי בגירות כמו גבי קנס ס' ע"ש: בפרש"י בד"ה מחוטב עליך מדקרינהו כו' וגבעונים חוטבי עלים נינתו דלהכי אקלינהו יהושע עכ"ל פי' לדבריו דודאי ידע המקשה דבימי משה באו איזה אומה מכנענים ונתגיירו ושוב באו עוד נבעונים בימי יהושע ונתגניורו כדרשיקן ויעשו גם הם בערמה ואהנהו דבימי יהושע גזר דוד כדכתיב והנבעונים לא מבני ישראל גו' אלא דאית ליה להלמודא דכיון דמסה נזר אחוטבי עלים שהיו בימיו שלא יהיו בכלל ישראל וגרים א"כ הגבעונים שהוקצו ג"כ בימי יהושע לחוטבי עלים נמי בכלל גזירת משה הם שנזר עבדות על חוטבי עלים ומשני דמשה לא גזר כלל עבדות אלא אחוטבי עלים שהיו בימיו: ע"ב חום' בד"ה א"ה יבומי נמי התייבם פירוש אא"ב בשא שראלית איירי אע"ב דהיא שפיר מתייבמת אז פי' עכ"ל מדבריהם נראה דהמקשה נמי ידע דודאי מייבמין לאשתו של סרים ולא קחני חולצין אלא איידי דקאמר חולך וקשה דה"כ מאי קאמר דיקא נמי דקהני כו' וייבמו את אשתו דהא נמי ידע המקשה דמייבמין אבתו כיון דבת חלילה היא אמאי לא מתייבמת (ב) דהא ליכא בסרים חמה איפור לאו דפטע הבל בין דכנ חולם המקשה דחולן דיקא נקט ומשום חולן נקט נמי חולנין ולא אסרק אדעתים למימר דנקט חילן איידי דא"ר יהישע חילן ויש ליישב (ג) דלא המתרן קאמר דיקא נמי דקתני כו' אלא תלמודא קאמר לן שלא נמעם לומר לדעת המקשה דחולנין נמי דוקא וקאמר

הנקבה אסורה בבן בנה וכבן בתה דהשתא הוה דומה ממש לא' זכרים וא' נקבות דגבי ממזר כמו דהנקבה אסורה בממור זכר כך הזכר אסור בממורת וכה"ג במוצרי אבל א"א לפרש כן דהא דאסורה בכן בנה ובן בתה אינו אלא מן השניות כמו אם אמו ואם אביו ודו"ק: בד"ה עריות יוכיתו שכשרים לכל ישראל חוץ מקרובים עכ"ל ולכחורה אין זה מדוקדק דמשמע הא דקאמר דעריות יוכיתו היינו דמותרים אחר ג' דורות כמו מורי ולא דעריות יוכיתו שכשרים לאחר דהא מצרי איט כשר לאחר כלל ומי הכריחי לפרש כך דהא שפיר איכא למיער עריות יוכיחו דעותר אחר ג' דורום ויש ליישב משום דאף אחר ג' דורום מיהת איסור עריות במקומה שימדת לאחר דאם הוא לו דור רביעי הוה ליה לבט דור ג' דהשתא לא הוה דומה ממש להיתר ג' דורות דנבי מלרי דסותר לכל ומזה הוכרח לפרש דשפיר קאמר מיהת עריות יוכיחו דהותר אחר ג' דורות וכפרים לכל ישראל אחר נ' דורות חוץ מהקרובים ודו"ק: גמ' ועוד מקרא מסייעני בנים כו' ומיהו לה איצפריך ליה בנים להך מלחה דהה מק"ו יליף ובנים איצפריך לכדלקמן הם כאמר דורוה ולא נאמר בנים כי' דסהיא דרשא כר"ש אחיא כמ"ש התופ' לקמן אך קשה אמאי אינטריך לים לר' יהודה קרא דהכתוב הלאן בלידה דהא מהיכא תיתי לאסור דאק"ו דקבעי כ"ש למילף איכא השובה כדקאמר דעריות יוכיחו כו' וי"ל דר' יהודה לאו היינו הנא דמהני' דקאמר ואם לדין יש חשובה אלא דר' יהודה נמי לא סבירא ליה כראב"י דהשתא ה"ל ק"ו גמור

ואינמריך ליה קרא דתלאן בלידה לאפקי מק"ו ודו"ק: היא דף עו עא יתרא השראלי אבר כא נו'. וכ"ה בספר שמאל וכמיב ימרא השמכאלי נו' במרב ואולי שדקירם חרב כוא מדם כעבד מדם כי לפי דפת דואג דפמונים ומואכית בכלל האיסור ואין מצ"ד של שתואל הכתחו דהיינו הל"ח, ואיך שיהיה יש לדקדק בפנין זה שדואג וסימחו חשבו לחסור שתוטים ותואבית ולא האמיט בקבלתה והיאך חשבו שבומו זה אבטן והיה שופס כל ישראל כתה שנים בתפורש בקרא ואיך כשא פסולי הקהל גרבים כמ"ש ויקח משרם אנשים גוי ויותר תזה בספר רוח שהגואל השיב לבושו פן אשחים את נחלמי גו' ופרש"י שם לחת פגם בורטו שנאמר לא יכא טמוני ומואבי וסטה בפתוני ולא פתונית פל"ל כיאך תולאו לבו לדבר כן בפני בושו שכיה שופע ביתיו והוא החולב בפניו בת"ש ביום קטמך גו' אשה התח קנית להן הם החת גו' גם קשה שהיה הש על שגם זרעו ולתה לא כים חש על האיפור לאו גופים ושל ביאה וביאה אסורה להוש"ב הנראה לתאי דתמקינו בפ' כילד דעשה דיכתם דוחם ל"ח וחייבי לאין מחייבתין תן החורה אלא דחתן ציחה ראשונה אתו בילה שניה דאסור כם דכבר איקיים הטעם בגיאה ראשונה ואפשר דאז ביתי בועז עדיין לא גזרו על כך והוחר לו ביאה ראשונה בחלוח יבום דעשה דוחה ל"ח וכח"ש התפרשים דדין יבום נהגו אז אף בקרובים כח"ש הרחב"ץ בפ' וישב ורדאימא בב"ר וע"ב לא חלה הגואל, את דעתו דמואבית אסורה לדחות היבום משום איסור כיאה דמשה דינום דוחה ג"ית דמואבית אבל תלה הדבר של פגם הזרע דהולכין אתר פסול וכיון דסיא אסורה לגא בקהל בלא יגום בניה הולבין אמריה להיות פסולים בקהל וע"יר אתר לא אשחית את זרעי דרים תקורה גבה בקהל בגה ישה בניה הוכבין החריה להיות פקולים בקה! ופ"ל החר לה השחית הח זרבי עד בדים תקורה ביתוד הח ביתוד הח זרבי עד בית בת החדש ביתוד הח ביתוד החיב ביתוד החברה ביתוד היה ביתוד היה ביתוד הוה ביתוד היה ביתוד הוה ביתוד היה ביתוד הוה ביתוד היה ביתוד היה ביתוד הוה ביתוד היה ביתוד הוה ביתוד ביתוד הוה ביתוד ביתוד הוה ביתוד **כבים דפחחם לתוספי דרים דרחו נתי של נשחה השתונית : התחש בחיב הנחלחים כו' · דאי לאו נדרשה הנתלאות ליצ ותפורש בכ"ר שםי בטוחיך הנתלאות ב' תליאות רות התואכיה ונפתה הפתונית אר"י מלאמי** דוד שבדי גו⁶ היכן מאחמיו בסדום וקראם מליאה לפי שהיו קרובים להאבד שם אנטי סדום או פ"ש שכא משה לאבדם שד שא"ל הקב"ה אל שאר גו' כדלפיל או פ"ש שראה דואג לאבדם מתוך הקהל כדלפיל : רם"ש נמגילת ספר כו' - היא התורה אי למ"ד בפ' הניזקון דתורה מגילה מגילה ניתנה ואי למ"ד חתומה ניתנה וכולה נסראת מגילה דכתיב והנה מגילה ספה גו' : וס"ש הכא כמיב דוד פבדי כתבו המוס' אפ"פ שדוד פלמו אמרו ברוח הקדם אמרו עב"ל ולא ידענא מי הכריחם לכך דהמזמור הזה מיוחם לאימן

האזכחי ויסדו בכוח הקודש של מלכות כית דוד וק"ל: דק ערו תום' בר"ה מלכי שני במאי יטהר כו' וי"ל דר' יוחנן דהכא סבר כאידך דר"י דבתר דידה שדינן כו' עכ"ל יש לתמוה על דבריהם דהא השהא קיימינן אי לאו דתלאן הכתוב בלידה וא"כ לא שדינן בתר דידה (*) דהא ר' יותנן סבירא ליה עובר לאו ירך אמי הוא בהכיא דהפרים חטאת מעוברת אלא משום דתלאן בלידה קאמרינן בהר דידה שדינן והשתח דלא תלאן הכתוב בלידה לא אמריכן נמי דבתר דידה שדיכן ויש ליישב דה"ק ר' יוחכן

לכונה והד כו' פסולה ומלי מל כו' כו'ל והדלה: בר"ה שיות יוכות מי ומול נכלל ושכה כהן נקנות השת היו א בר תיפה שבכל מקום דיליף מה בר והיים השתיה וביש אינה היים א ציל הצד השה דבר שהוא קולא בשניהם והיים בישר אל מי כו' כו מול מול כו לו'ל. בר"ה כי תו כו' מל כו' כו'ל והדלה ב"ב בר"ה בי ות השתיה וב"ל שוברך לברום ברשי הצד המוה משתיה בישר שהיים בישר האל הוא דאשר הגם ברשי ונות מחדי שנה אינה שהיים בישר אל המות בישר מי כולל ומת כו כו' כו'ל ול מת כו לו'ל. בר"ה כי מתו כו לו'ל ב"ב מ"ל לו חייבו, יכר כל לול הי כו'ל כל לול מה מחדים בשתיה בישר שהיים בישר שהיים שהיים בישר שהיים